

CÙNG VÁC THÁNH GIÁ

CHẶNG MỞ ĐẦU

Người còn đang nói, thì một đám đông xuất hiện và kẻ dẫn đầu tên là Giuđa, một người trong nhóm Mười Hai. Hắn lại gần Đức Giêsu để hôn Người. Đức Giêsu bảo hắn: “Giuđa ơi, anh dùng cái hôn mà nộp Con Người sao?” Thấy việc sắp xảy ra, những kẻ đứng chung quanh Người liền hỏi: “Lạy Chúa, chúng con tuốt gươm chém được không?” Thế rồi một người trong nhóm chém tên đầy tớ của thượng tế, làm nó đứt tai bên phải. Nhưng Đức Giêsu lên tiếng: “Thôi, ngừng lại.” Và Người sờ vào tai tên đầy tớ mà chữa lành.

Sau đó Đức Giêsu nói với các thượng tế, lãnh binh Đền Thờ và kỳ mục đến bắt Người: “Tôi là một tên cướp sao mà các ông đem gươm giáo gậy gộc đến? Ngày ngày, tôi ở giữa các ông trong Đền Thờ, mà các ông không tra tay bắt. Nhưng đây là giờ của các ông, là thời của quyền lực tối tăm.”

*Họ bắt Đức Giêsu, điệu Người đến nhà vị thượng tế. Còn ông Phêrô thì theo xa xa.
[Lc 22, 47-54] hay [Mt 26, 47-55; Mc 14, 43-49; Ga 18, 3-11]*

Là người Kitô hữu, con đã biết và đã tin rằng Chúa là Con Thiên Chúa, đã xuống trần gian để cứu chuộc loài người khỏi sự hủy diệt của tội lỗi. Chúa đã mang thân phận con người; Chúa có thiên tính và nhân tính. Chúa là Thiên Chúa và là con người.

Gặp đau khổ bất ngờ xảy đến, không có tiên liệu, không được biết trước, nếu chỉ theo nhân tính, thì con có thể kêu ca, oán trách. Nhưng ở đây, nơi vườn Ghết-sê-ma-ni, là Thiên Chúa, Chúa đã biết những gì sẽ xảy đến cho mình: loài người bội phản mà cụ thể là Giuđa, phải cực hình, vác thánh giá, chịu đóng đinh vào thập giá... Giá như ai đó biết chắc rằng một tháng hay một tuần nữa mình sẽ phải chết thì tâm trạng của họ sẽ như thế nào? Chắc chắn là họ sẽ đau khổ và tuyệt vọng hơn những người đón nhận cái chết một cách bất ngờ. Chúa đã biết trước những gì sẽ xảy đến: loài người sẽ đáp trả lòng yêu thương của Chúa bằng một nụ hôn phản bội, bằng nhục hình thánh giá... Nỗi đau khổ, tâm trạng của Chúa nặng nề và “buồn đến chết.” Biết mình là Thiên Chúa, nhưng Chúa vẫn chấp nhận cái đau khổ do con người mang đến.

Khi biết mình phải gánh chịu những oan ức, những bất hạnh do người khác mang đến cho mình, có lẽ con sẽ lồng lộn lên mà tìm cách trốn chạy hay tìm biện pháp khắc phục. Một người có đầy quyền lực trong tay đời nào chịu để cho thuộc hạ hoặc người kém thế hơn gây ra cho mình những đau khổ, bất trắc! Chắc chắn là người ấy sẽ dùng quyền lực, uy tín để đánh bại những ai muốn chống lại mình, muốn lấy ơn trả oán. Còn đây, vì con người, Chúa đã mang thân phận con người để cứu chuộc nhân loại nhưng lại bị chính con người kết án, hành hạ. Là Thiên Chúa, Chúa biết hết mọi sự, có đủ quyền lực để phá tan những ý đồ của con người. Thế mà Chúa đã chấp nhận tất cả. Nỗi đau khổ của Chúa là chấp nhận trong

quyền lực. Con yếu kém, không có năng lực thì phải chấp nhận nghịch cảnh đã đành, còn Chúa có thừa quyền năng để biến đổi nghịch cảnh, nhưng Chúa đã không làm, đã không chống lại ý muốn của Chúa Cha. Chúa đã vâng phục và chấp nhận. Tinh thần chấp nhận của Chúa là một tấm gương cho con khi gặp nghịch cảnh trong cuộc sống

Thái độ như thế là thụ động ư?

Không. Biết sự việc sẽ xảy ra như thế, nhưng vì một động cơ cao trọng, Chúa đã chấp nhận. Sự chấp nhận ấy không phải là một thái độ thụ động, nhưng là một thái độ can đảm, cương quyết: chấp nhận đau khổ vì mục đích cứu chuộc nhân loại.

Một sự giằng co cay nghiệt nơi vườn Ghết-si-ma-ni. Ai hiểu cho Chúa nỗi trần trở đau khổ ấy? Bạn hữu ư? Họ đang ngủ. Tâm sự biết ngỏ cùng ai? Ai là người tri âm tri kỷ? Ai chia sẻ được nỗi bạc tình bạc nghĩa? Ai hiểu được nỗi cô đơn trống vắng? Chúa đã âm thầm chịu đựng, không muốn gây cho bạn hữu phải phiền muộn lo âu. Đó cũng là tình thương đối với bạn hữu.

Trở về với cuộc sống thường ngày, cũng có lúc con mang phiền muộn ở đâu đó trút lên đầu những người thân như vợ chồng con cái.. mà quên đi rằng việc trút bỏ những phiền muộn ấy chỉ tạo thêm cho người khác lo âu phiền muộn. Âm thầm chịu đựng là vắc thánh giá; và vắc thánh giá trong âm thầm chịu đựng là con đã tạo cho kẻ khác hạnh phúc, là đem yêu thương cho cuộc sống.

Lạy Chúa, xin cho con can đảm chịu đựng những gì xảy đến cho con như Chúa đã từng chịu đựng. Xin cho con can đảm chịu đựng một mình con để con không gây phiền muộn cho kẻ khác, để con kiến tạo an vui hạnh phúc cho tha nhân. Xin cho con can đảm chấp nhận nghịch cảnh để cùng vắc thánh giá với Chúa trong cuộc sống của con.

Lạy Chúa, đôi lúc con không hiểu được nỗi khổ của bạn bè, của người thân của con, không biết được những gì xảy đến cho họ. Họ đã chịu đựng, hy sinh vì con; thế mà con lại vô tình không biết lại còn oán trách họ. Xin cho con nhận ra sự hy sinh của người thân, của bạn bè con để cùng họ thông cảm trong yêu thương chấp nhận. Xin đừng để con oán trách họ, nhưng cho con biết lắng nghe, hiểu được nỗi khổ của họ để con thông cảm, chấp nhận, an ủi trong tình yêu thương.

Lạy Mẹ Maria, dầu bạn hữu của Đức Giêsu có ngủ, Mẹ vẫn thức. Thức để cùng đồng cảm với nỗi khổ của con Mẹ. Mẹ vẫn theo dõi từng bước đi của con Mẹ. Mẹ đau khổ trước thảm cảnh của con Mẹ. Mẹ biết những gì con Mẹ phải gánh chịu. Và Mẹ cũng đã âm thầm chịu đựng, chấp nhận thương đau vì chương trình của Thiên Chúa, vì hạnh phúc của nhân loại. Xin Mẹ giúp con can đảm chấp nhận những nghịch cảnh trong cuộc sống của con bằng tình yêu thương tha nhân như Mẹ đã vì con người mà âm thầm chịu đựng những đau thương xảy đến cho Mẹ. Xin Mẹ ban cho con đầy lòng can đảm và vị tha đối với tha nhân để con đủ sức vắc lấy thánh giá của cuộc sống hằng ngày.

CHẶNG THỨ NHẤT PHILATÔ KẾT ÁN ĐỨC GIÊSU KITÔ

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì Người đã dùng thánh giá để cứu chuộc thế gian.

Bấy giờ Philatô triệu tập các thượng tế, thủ lĩnh và dân chúng lại mà nói: “Các người nộp người này cho ta, vì cho là tay kích động dân, nhưng ta đã hỏi cung trước mặt các người, mà không thấy người này có tội gì như các người tố cáo. Cả vua Hêrôđê cũng vậy, bởi lẽ nhà vua đã cho giải ông ấy lại cho chúng ta. Và các người thấy đó, ông ấy chẳng can tội gì đang chết cả. Vậy ta sẽ cho đánh đòn rồi thả ra.” Vào mỗi dịp lễ lớn, ông Philatô phải phóng thích cho họ một người tù. Nhưng tất cả mọi người đều la ó: “Giết nó đi, thả Baraba cho chúng tôi!” Tên này đã bị tống ngục vì một vụ bạo động đã xảy ra trong thành, và vì tội giết người.

Ông Philatô muốn thả Đức Giêsu, nên lại lên tiếng một lần nữa. Nhưng họ cứ một mực la lớn: “Đóng đinh! Đóng đinh nó vào thập giá!” Lần thứ ba ông Philatô nói họ: “Nhưng ông ấy đã làm điều gì gian ác? Ta xét thấy ông ấy không có tội gì đáng chết. Vậy ta sẽ cho đánh đòn rồi thả ra.” Nhưng họ cứ la to hơn, nhất định phải đóng đinh Người. Và tiếng la càng thêm dữ dội.

Ông Philatô quyết định chấp thuận điều họ yêu cầu. Ông phóng thích người tù họ xin tha, tức là tên bị tống ngục vì tội bạo động và giết người. Còn Đức Giêsu thì ông trao nộp theo ý họ muốn. [Lc. 23, 13-24] hay [Mt 27, 15-26; Mc 15, 6-15; Ga 18, 39-19, 16].

Lạy Đức Giêsu, con Thiên Chúa, Chúa là một người vô tội. Vì muốn cứu chuộc nhân loại khỏi sự diệt vong của tội lỗi, Chúa đã mang thân phận con người, đã xuống thế gian để rao giảng cho con con đường hạnh phúc thật, chân lý vĩnh cửu... Nhưng vì đâu con lại chống đối, phản bội, kết án Chúa? Phải chăng vì ích kỷ của con, vì những thói hư tật xấu cố hữu của con, vì ghen ghét ty hiềm, vì những quyền lợi thấp hèn chóng qua, vì tự kiêu tự đại, vì tự ái nhỏ nhen của con...? Lời thật mất lòng. Con đã lên án Chúa vì Chúa đã dám nói lên sự thật, dám tố giác những tội lỗi, những bất công giữa con người với con người, dám vạch ra con đường sai trái tội lỗi mà con người mê đắm dỗi theo? Con người Thiên Chúa không thể song hành với con người tội lỗi, ánh sáng xoá tan bóng tối. Vì thế mà con tìm cách hủy diệt Chúa, xem Barbara, tên trộm cắp giết người đáng giá hơn Chúa.

Con đã mù quáng trước dục vọng, ích kỷ, trước tư lợi thấp hèn nhỏ nhen. Philatô đã nhân danh con người để lên án Chúa, con Thiên Chúa. Cái xấu lên án cái tốt. Con người lên án Thiên Chúa. Người thụ ơn lên án kẻ ban ơn.

Trong cuộc sống thường ngày, con vẫn theo con đường của Philatô để lên án Đức Giêsu nơi tha nhân. Chúa đã từng dạy: đừng xét đoán kẻ khác, đừng lên án ai; thế mà hằng ngày con vẫn xét đoán, vẫn lên án kẻ khác theo lăng kính chủ quan của con. Con mang kính đen và mọi sự đối với con đều là màu đen. Đó là bệnh chủ quan. Con phê phán, nhận định, xét đoán kẻ khác theo chủ quan của con. Người khác tốt xấu theo nhận định của con. Tâm

trạng, ý nghĩ con xấu, nhưng con lại suy nghĩ người khác xấu như con. Con không thấy cái xà nơi chính mắt con, nhưng lại nhìn thấy nó nơi mắt anh em con. Tội lỗi đã lên án chân lý, lẽ phải. Cũng như con, hằng ngày con không nhận ra những điều làm cho Chúa phải vác thánh giá là sự mù quáng chủ quan của con. Con là người có tội nhưng lại dám lên án, nghi ngờ, xét đoán lòng tốt của kẻ khác. Có khi con còn biến lòng tốt, việc tốt của họ thành việc xấu theo căn bệnh chủ quan của con. Kẻ bị con phê phán, xét đoán sai lầm đã vác thánh giá giùm con. Con đã đem lại thánh giá cho họ. Thánh giá mà con đặt lên vai kẻ khác, đó là thành kiến.

Phần con, con chưa một lần lên án chính bản thân con. Con vẫn luôn bên vực cho những việc con làm, luôn cho suy nghĩ, hành động của mình là đúng. Giá như mỗi người biết bớt đi căn bệnh chủ quan của mình, thì chắc cuộc sống sẽ bớt đi được nhiều khổ đau. Con người sẽ đối xử với nhau thuận hòa hơn yêu thương hơn. Một lần con bị kết án hay chê trách một cách bất công, oan uổng, con đã lồng lộn lên để tranh cãi, bực tức, trả thù mà quên đi rằng đó là thánh giá con phải vác.

Tự ái của con đã lên án kẻ khác; ích kỷ của con đã biến mọi người thành kẻ thù của con. Khi con lên án kẻ khác là con đã tự đưa mình lên. Con tự đắc, tự mãn với cái bất toàn của kẻ khác. Con là Philatô khi con xét đoán người khác, khi con nói xấu kẻ khác, khi con nghi ngờ lòng tốt kẻ khác...

Lạy Chúa, con bất toàn, tội lỗi. Chúa đã không kết án con. Thế mà con là kẻ bất toàn con lại kết án kẻ khác. Xin cho con biết nhìn chân giá trị của mỗi người, cho can đảm nói lên sự thật, cho con can đảm ca tụng điều hay của kẻ khác.

Xin cho con tinh thần chấp nhận những gì anh em lên án con, nghĩ xấu về con vì yêu thương. Chúa không lên án con, tại sao con lại lên án kẻ khác? Chúa tha thứ cho con, tại sao con lại không tha thứ cho kẻ khác? Chúa vác thánh giá của con, tại sao con lại không vác thánh giá của kẻ khác?

Lạy Mẹ Maria, đứng trước cảnh thiên hạ xử án con Mẹ, Mẹ đau khổ buồn rầu không nói lên lời. Con Mẹ vô tội nhưng không một người bên vực, không một ai trong đám đông dám đứng lên để làm chứng cho sự thật. Phải chăng họ đang đồng tình với việc lên án con Mẹ! Trong cuộc sống hằng ngày, cũng đã có không biết bao nhiêu lần con không dám đứng lên để tố giác bất công hay nói lên sự thật. Xin Mẹ cho con can đảm lên án chính con và những bất công xã hội.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ HAI

ĐỨC GIÊSU VẮC THÁNH GIÁ

Xương: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

Bấy giờ, Philatô trao Đức Giêsu cho họ đóng đinh vào thập giá. Vậy, họ điệu Đức Giêsu đi. Chính Người vác thập giá đi ra, đến nơi gọi là Cái Sọ, tiếng Hípri gọi là Gôn-gô-tha. [Ga. 19, 16-17] hay [Mt. 27, 33-38; Mc. 15, 22-26; Lc. 23, 33-38]

Sự thật, chính người đã mang lấy những bệnh tật của chúng ta, đã gánh chịu những đau khổ của chúng ta; còn chúng ta, chúng ta lại tưởng người bị phạt, bị Thiên Chúa giáng họa, phải nhục nhã ê chề. [Is. 53, 4].

Chúa tạo dựng con không phải để bắt con phải đau khổ, vác thánh giá, phải “sinh, bệnh, lão, tử,” nhưng để con sống hạnh phúc. Vì có tự do, con đã đi ngược lại chương trình của Chúa, đã không tuân phục ý muốn của Người. Sai lầm của Chúa phải chăng là đã ban cho con tự do! Chính cái tự do đã đem con đến chỗ đi ngược lại ý muốn, chương trình của Chúa.

Thánh giá mà con phải vác là do không biết xử dụng tự do của mình. Đó là sự bất tuân; mà bất tuân là do kiêu ngạo. Có lẽ vì sự sai lầm là ban cho con tự do mà Chúa Cha đã phải sai con mình xuống thế gian mặc lấy thân phận con người để cứu chuộc trần gian.

Thánh giá mà Chúa phải vác, khổ đau mà Chúa phải chịu không phải là thánh giá, khổ đau do chính mình gây nên; nhưng Chúa đã ghé vai vào để vác thánh giá thay cho loài người, vì loài người phản trắc, vì tội lỗi đem con người đến chỗ diệt vong. Chúa đã chấp nhận vác thánh giá vì con, cho con. Là những tội nhân, kẻ phản bội, con lại không chấp nhận vác thánh giá của mình.

Trên con đường đi đến Núi Sọ, trong đám người đi theo, có người thảm nguyện rửa: đáng đời; có người đi theo để thỏa mãn tính hiếu kỳ, có người tỏ đôi chút tội nghiệp, có người đứng dưng. Còn những người đã từng đi theo Chúa, đã từng nghe Chúa giảng dạy, đã từng thề sống chết với Chúa thì sao? Chẳng một ai dám lên tiếng phản đối. Sợ liên lụy, sợ vạ lây. Bạn hữu người thì nộp bán, kẻ thì phủ nhận chối từ. Cô đơn, buồn tủi càng làm cho thánh giá nặng thêm. Chúa vai vác thánh giá đi trước dòng người phản bội vô ơn mà vì họ Chúa đã xuống thế.

Thánh giá Chúa phải vác là đau khổ của con người, là bội phản của nhân loại, là sự hủy diệt của tội lỗi đối với con người. Chúa đã chấp nhận cái chết thể xác để cứu lấy sự sống linh hồn. Chúa đã vác thánh giá cho nhân loại và nhân loại lại tạo thêm thánh giá cho chính mình. Thánh giá mà con tạo ra cho mình và cho kẻ khác là kết quả của ích kỷ, kiêu căng, tự ái, là hậu quả của bảy mối tội đầu...

Chúa đã dạy: “Ai muốn theo tôi, phải từ bỏ chính mình, vác thập giá mình hằng ngày mà theo.” [Lc. 9, 23]. Thánh giá con tạo ra cho chính mình là không kìm hãm dục vọng, tự ái, ích kỷ, là sống theo bản năng, theo ý riêng. Điều mình không muốn kẻ khác làm cho mình thì mình cũng đừng làm cho kẻ khác. Thực hiện được điều đó thì cũng đã bớt đi được nhiều thánh giá cho nhau. Sống theo dục vọng quá độ, ăn chơi trác táng cho thỏa thích làm gì để phải chuốc lấy bệnh hoạn! Say mê rượu chè, cờ bạc làm gì để phải tan gia bại sản, gia đình tan nát! Chọn cho mình con đường dễ dãi, thoả mãn những dục vọng ích kỷ là tự tạo cho mình thánh giá. Xin cho can đảm vác lấy thánh giá của mình, đừng bắt kẻ khác vác thay cho mình.

Thánh giá là thước đo công trạng; nhưng không phải vì thế mà con cứ tạo mãi ra thánh giá. Muốn cho đời bớt khổ đau thì con phải tìm cách bớt thánh giá. Bớt thánh giá cho mình và cho kẻ khác. Thánh giá mà con đặt lên vai kẻ khác là do ích kỷ, do ý riêng của con. Chúa đã vác thánh giá cho nhân loại, vì nhân loại. Vì yêu thương con, Chúa đã vâng theo ý Chúa Cha mang lấy thân phận con người để chuộc lại con người lạc hướng. Xin cho con học vác thánh giá cùng Chúa. Ai đó làm cho con đau khổ thì con cũng phải nhớ con cũng thường trao thánh giá của con cho kẻ khác. Thánh giá con phải vác cùng Chúa là thánh giá yêu thương tha nhân. Chấp nhận, tha thứ, yêu thương tha nhân là đã cùng vác thánh giá với Chúa.

Lạy Đức Giêsu Kitô, Chúa đã tự nguyện vác thánh giá theo ý của Chúa Cha. Chúa đã gánh lấy khổ cực của con, đã chịu bực đãi để cho con khỏi bị bực đãi. Đã nhiều lần con chối bỏ thánh giá của con bằng cách chọn con đường dễ dãi. Con đã chối bỏ thánh giá yêu thương và kiên nhẫn, thánh giá tha thứ và hy sinh. Con đã đặt lên vai kẻ khác thánh giá của ích kỷ, ty hiềm, của đố kỵ kiêu căng, của ghen tuông thành kiến. Thánh giá con tự chuốc lấy cho mình là không thi hành ý muốn của Thiên Chúa, là chiều theo dục vọng ý riêng của con. Xin cho con can đảm chấp nhận thánh giá của kẻ khác vì yêu thương.

Lạy Mẹ Maria, trên con đường con Mẹ vác thánh giá, Mẹ cũng âm thầm vác thánh giá của mình. Mẹ cứ để mặc cho nước mắt tuôn trào mà không nói lên được một lời nào. Mẹ đã cùng chịu đau khổ với Đức Giêsu. Xin Mẹ dạy cho con biết vác thánh giá của mình, cho con can đảm chấp nhận những thánh giá, khổ đau của con. Xin Mẹ bước theo đường đời con để nâng đỡ, ban ơn cho con. Xin cho con noi gương Mẹ học biết cách ghé vai vác thánh giá của mình và của kẻ khác vì thương yêu. Cũng như Mẹ vì yêu thương, vì sự cứu rỗi nhân loại mà đã cùng Đức Giêsu vác thánh giá lên đồi Gôn-gô-tha.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính mừng, một Kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ BA ĐỨC GIÊSU NGÃ XUỐNG ĐẤT LẦN THỨ NHẤT

Xương: Lay Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

Tôi đã trở nên yếu đối với những người yếu, để chinh phục những người yếu. Tôi đã trở nên tất cả cho mọi người, để bằng mọi cách cứu được một số người. [1Cor. 9, 22]

Chiều đến, người ta đem nhiều kẻ bị quỷ ám tới gặp Đức Giêsu. Người nói một lời là trừ được các thần dữ và Người chữa lành mọi kẻ ốm đau, để ứng nghiệm lời ngôn sứ I-sai-a: “Người đã mang lấy các tật nguyên của ta và mang lấy các bệnh hoạn của ta.” [Mt. 8, 16-17]

Chúa đã mang thân phận con người để cứu vớt con người, đã trở nên yếu đuối để cứu vớt kẻ yếu đuối. Chúa là Đấng toàn năng đã trở nên kẻ bất lực để cứu chuộc nhân loại. Trên con đường dẫn lên núi Sọ, buồn phiền, tê tái, nặng nhọc đã đè nặng lên vai của Chúa, và Chúa đã ngã xuống. Chỉ cần một lời nói, Chúa có thể trừ được các thần dữ, chữa lành mọi kẻ ốm đau; nhưng Chúa đã không làm, ngược lại đã ưng thuận chấp nhận “mang lấy các bệnh tật của ta và mang lấy các bệnh hoạn của ta.” Trong đám đông theo Đức Giêsu, có thể có những người nghi ngờ Chúa: Ông ấy đã làm các phép lạ, đã chữa lành các bệnh tật, đã nói tiên tri sao không dùng uy lực để khỏi phải vác lấy thánh giá đến ngã quy như thế, sao không ra lệnh cho các cơ binh thiên thần đến cất thánh giá đi... Có thật ông ấy là Con Thiên Chúa không hay chỉ là một kẻ mạo danh? Chúa đã tự nguyện vác lấy con đường khổ đau của con người, muốn gánh chịu sự yếu đuối của con người ngoại trừ tội lỗi; thế nhưng con người không muốn hiểu, không chịu tin.

Cuộc đời là những chặng đường thánh giá. Đứng lên rồi lại vấp ngã. Cuộc sống càng dài càng có nhiều lần vấp ngã, càng có nhiều thánh giá. Đức tin tuyên hứa ngày lãnh nhận Bí tích Thánh tẩy mấy lần được đứng vững, cương quyết? Bao nhiêu lần đã vấp ngã, nghi ngờ? Trước những cám dỗ của dục vọng, đức tin so sánh, nghi ngờ. Và thế là vấp ngã. Không thỏa mãn được ý riêng, không thuận theo con đường tự do cá nhân dễ dãi. Thế là bất mãn, oán trách, kêu ca, chống đối. Đức tin vấp ngã.

Mỗi lần nhận bí tích hòa giải là một lần trở về, một lần chỗi dậy; nhưng vì yếu đuối con lại vấp ngã, lại phản bội Chúa, không muốn chỗi dậy vác thánh giá để trở về với Chúa. Con đã ngã quy trước ma lực của vật chất. Kiêu căng, tự phụ đã đè nặng lên vai của con, không để cho con còn đủ sức để chỗi dậy vác tiếp thánh giá của mình.

Đức tin không vững vàng kiên định là nguyên nhân làm cho con vấp ngã. Gặp đau khổ cùng cực, gặp tai ương nghịch cảnh xảy đến, cầu xin nhưng không được như ý, thế là oán trách nghi ngờ: có Chúa hay không mà cứ để tôi phải chịu cực khổ? Đức tin nghi ngờ,

trông cậy lung lay, hy vọng chán chường. Thế là vấp ngã, là chối bỏ thánh giá mình phải vác, là đánh mất lòng tin vào Chúa.

Yêu thương tha nhân là điều răn Chúa dạy. Nhưng yêu thương chịu đựng làm sao được khi gặp những bất công tha nhân đáp trả! Tự ái, ích kỷ đã làm cho con quên đi thánh giá con phải vác vì yêu thương. Chúa đã phải chịu cực hình vác thánh giá không phải vì Chúa, nhưng vì tội lỗi của con, vì sự cứu chuộc nhân loại. Chúa đã tự nguyện vác thánh giá cho con; còn con người, khi gặp những tình trạng phản trắc do tha nhân mang đến, phải chịu thiệt thòi vì tha nhân, con lại so bì, đả đốn, oán trách, kêu ca. So bì hơn thiệt là tránh vác thánh giá của tha nhân.

Lạy Chúa, từ khi con chịu Bí tích Thánh Tẩy cho đến nay, biết bao lần con đã vấp ngã, đã không đặt niềm tin vững vàng vào Chúa, đã hồ hững ngờ vực lòng yêu thương của Chúa đối với con, đã ngã lòng trông cậy vào Chúa. Mỗi lần như thế là một lần con vấp ngã, một lần con rời xa Chúa, rời xa lòng thương xót của Chúa. Con chỉ biết chiều theo ý riêng của con mà không muốn tìm biết thánh ý của Chúa, không muốn nhận ra lòng yêu thương của Chúa thực hiện cho con. Tuổi đời của con càng lớn, con càng vấp ngã nhiều lần. Thế nhưng đã được bao lần con can đảm chỗi dậy về với Chúa?

Như đứa con hoang đàng, bao lần con đã đi hoang? Qua Bí tích Hòa giải, con đã có những lần chỗi dậy trở về, đã bao lần được Chúa tha thứ yêu thương; nhưng chỉ là những lần trở về miễn cưỡng, chiếu lệ, thiếu cương quyết và con lại tiếp tục vấp ngã. Xin Chúa cho con một niềm tin kiên vững, xin tha thứ cho đứa con hoang đã xa rời tình thương của Chúa, xin cho con can đảm chỗi dậy một lần ngã xuống, để ngã vào vòng tay yêu thương của người cha, để được hưởng lòng nhân từ tha thứ.

Lạy Mẹ Maria, Mẹ đau xót khi nhìn thấy con Mẹ ngã xuống. Và Mẹ đã không gục quy trước cảnh thương tâm ấy. Mẹ đã an ủi con Mẹ chỗi dậy để hoàn tất con đường cứu chuộc nhân loại. Mẹ đã đồng cảm, cùng ngã xuống với con Mẹ trên con đường dẫn đến Gôn-gô-tha. Sự hiện diện của Mẹ chắc chắn là niềm an ủi lớn lao cho con Mẹ chỗi dậy. Chỉ có Mẹ hiểu được nỗi khổ con Mẹ phải gánh chịu. Mẹ đã kiên vững không ngã quy vì tình cảm con người. Xin Mẹ giúp con biết can đảm chỗi dậy một lần bị vấp ngã để đi hết cuộc sống trần gian của con. Xin cho tâm hồn con không bị ngã quy vì những dục vọng, vật chất.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ BỐN ĐỨC ME GẶP ĐỨC GIÊSU.

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

“Này tất cả những ai qua lại: Có nỗi khổ nào so sánh được với nỗi khổ Đức Chúa giáng trên tôi, khi Người nổi trận lôi đình mà trừng phạt.” [Ai ca, 1, 12]

“Người bỏ tôi hùi quạnh, suốt cả ngày bệnh hoạn ốm đau.” [Ai ca. 1, 13]

“Thế nên tôi khóc ròng khóc rã; cặp mắt tôi, suốt lệ tuôn tràn. Bởi Đấng an ủi tôi, Đấng đem lại cho tôi sự sống, Người đã lìa xa tôi. Con cái tôi phải mồ côi cô độc bởi chưng thù địch quá hung tàn.” [Ai ca. 1, 16]

Ông Si-mê-ôn chúc phúc cho hai ông bà và nói với bà Maria, mẹ của Hài Nhi: “Thiên Chúa đã đặt cháu bé này làm duyên cớ cho nhiều người Ít-ra-en ngã xuống hay đứng lên. Cháu còn là dấu hiệu cho người đời chống báng; và như vậy, những ý nghĩ từ thâm tâm nhiều người sẽ lộ ra. Còn chính bà, một lưỡi gươm sẽ đâm thấu tâm hồn bà.” [Lc. 2, 33-35]

Trên con đường vác thánh giá lên núi Sọ, Chúa đã gặp những ai? Có những người đi theo vì tò mò, họ muốn biết xem con người mà thiên hạ đồn là có nhiều quyền phép sẽ làm được gì. Có những người bàng quang đi theo để xem diễn tiến ra sao. Có những người độc ác hơn muốn nhìn thấy con người khoác lác ba hoa sẽ bị hành xử như thế nào. Có những phụ nữ thì xụt xùi tội nghiệp. Có những người ghen tức phản đối thì thỏa mãn hả hê: đáng đời!

Và giữa đám người ấy, có Mẹ Maria. Bốn mắt đồng cảm. Mẹ con gặp nhau. Sao Mẹ không gào lên, không hét lên cho vơi bớt khổ đau? Không, Mẹ đã không làm như bao người mẹ phải làm. Mẹ âm thầm chịu đựng, chấp nhận và xin vâng. Tinh thần chấp nhận là không than van, không ca thán, không nói nên lời. Chỉ có nước mắt và đắng cay. Mẹ nhìn thấy trong ánh mắt của Chúa sự chấp nhận đau khổ và vác thánh giá vì cứu chuộc nhân loại. Tất cả những gì Mẹ có thể làm được là trao gửi đến con Mẹ cái nhìn an ủi, cảm thông. Một người mẹ phi thường! Tình cảm mẫu tử con người không thể làm cho Chúa cũng như Mẹ Maria suy sụp, ngã quỵ. Lưỡi gươm đang đâm tạc trái tim người Mẹ. Ai cảm thông được nỗi đau của Mẹ? Chỉ có mẹ và con hiểu được sự đau khổ phải gánh chịu vì thánh ý Chúa Cha. Tình yêu đã trở nên mạnh mẽ khi bốn mắt gặp nhau. Chỉ có tình yêu mới có thể tạo nên sức mạnh phi thường để có thể chấp nhận tất cả.

Trong cuộc sống của con, những khi gặp hoạn nạn, lúc phải khốn cùng, con đã quên đi ánh mắt dịu hiền, yêu thương của Mẹ. Con không biết chạy đến cùng Mẹ để được Mẹ an ủi, vỗ về. Con quên đi rằng Mẹ luôn đi bên cuộc đời con để giúp con kiên vững vác thánh giá như Mẹ đã làm với Đức Giêsu.

Cuộc sống của con không là một ốc đảo. Con sống là sống cho, sống với anh em con. Không biết nhìn đến anh em, không quan tâm đến anh em là con sống thiếu tình thương, thiếu trách nhiệm. Anh em con đang đau khổ, hoạn nạn, con không thể bàng quang không hay biết. Sống như thế là con sống thiếu tình thương, sống bên lề cuộc đời.

Lạy Chúa, trên con đường vác thánh giá lên Núi Sọ, có ai nói với Chúa được một lời an ủi? Có mấy ai thấu hiểu được lòng yêu thương vô bờ bến của Chúa? Dù cho con người phản bội, Chúa vẫn một lòng yêu thương. Chúa đã không để cho tình cảm cá nhân làm suy sụp lý tưởng cao cả là cứu chuộc nhân loại. Xin ban cho con lòng can đảm chấp nhận anh em, biết quan tâm đến những nỗi khổ của họ, biết chịu đựng lẫn nhau, biết nhìn đến nhau để yêu thương thông cảm. Hy sinh và chấp nhận lẫn nhau là con đường đem lại hòa bình và hạnh phúc. Con không thể kiến tạo hòa bình khi con chỉ nghĩ đến những quyền lợi riêng tư của con, chỉ biết thỏa mãn những dục vọng riêng tư của con.

Lạy Mẹ Maria, cái nhìn của Mẹ đến Đức Giêsu là một sự an ủi, là một sự đồng cảm. Mẹ đã cùng vác thánh giá với con Mẹ lên núi Gôn-gô-tha. Mẹ cùng đồng công cứu chuộc với con Mẹ. Trong cuộc sống trần thế của con, xin Mẹ ghé mắt nhìn đến con để con có đủ can đảm vác thánh giá cuộc đời của con. Xin Mẹ đoái nhìn đến con để con vững bước trên con đường trần thế. Xin cho con biết nhìn đến anh em con để cùng họ thông cảm, nâng đỡ lẫn nhau. Trong những lúc gian nguy, xin cho con biết chạy đến cùng Mẹ. Mẹ là nguồn trông cậy của con. Mẹ luôn giang rộng cánh tay để ôm con vào lòng, thế nhưng con lại không biết chạy đến cùng Mẹ. Như Mẹ đã nhìn Đức Giêsu để yêu thương, thông cảm, xin Mẹ hãy nhìn đến con lúc vui cũng như lúc buồn, khi vui sướng cũng như khi đau buồn. Mẹ mãi mãi là nguồn an ủi và cậy trông của con.

Đọc một Kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng, một kinh Sáng Danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ NĂM

ÔNG SIMÔN VÁC ĐỠ THÁNH GIÁ VỚI ĐỨC GIÊSU

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

Khi điệu Đức Giêsu đi, họ bắt một người từ miền quê lên, tên là Si-môn, gốc Ky-rê-nê, đặt thập giá lên vai cho ông vác theo sau Đức Giêsu. [Lc. 23, 26]

Được chia sẻ những đau khổ của Đức Kitô bao nhiêu, anh em hãy vui mừng bấy nhiêu, để khi vinh quang Người tỏ hiện, anh em cùng được vui mừng hoan hỉ. Nếu bị sỉ nhục vì danh

Đức Kitô, anh em thật có phúc, bởi lẽ Thần Khí vinh hiển và uy quyền, là Thần Khí của Thiên Chúa, ngự trên anh em. [1 Pr. 4, 13-14]

Trên con đường đi lên núi Sọ, quân lính thấy Chúa đã thấm mệt, vác không nổi cây thập giá, đã ngã quỵ một lần, sợ Chúa không đến được nơi đã định sẽ gây phiền phức cho chúng; nên chúng đã bắt một người đi theo vác đỡ thập giá cho Chúa. Đó là ông Si-môn người xứ Ky-rê-nê.

Này ông Si-môn, tâm trạng, thái độ của ông thế nào khi bị bắt phải vác đỡ thập giá cho Chúa? Giữa đám đông không biết bao nhiêu người, chúng không bắt ai lại bắt ông. Ông có cho đó là một bất công hay một hình phạt đối với ông không? Nếu ông biết được rằng người mà ông vác đỡ thập giá ấy là Đấng cứu chuộc cho ông, thì ông có sẵn sàng vác thay cho đến núi Sọ không, hay vì sợ quân lính đánh đập mà ông phải vác? Ông có thấy xấu hổ khi vác đỡ thập giá cho Chúa không? Có thể trong đám đông có người chế nhạo ông: ách giữa đằng mang vào cổ, và họ cười ông. Đoạn đường ông vác đỡ thập giá được bao xa, có bằng con đường Chúa phải vác đi không? Thập giá ông vác có nặng không? Ông có vui mừng, hãnh diện vác đỡ thập giá hay ông ảm ức, bức tức trong lòng? Ông cảm nhận được gì đối với người phải chịu cực hình vác thập giá? ...

Những câu hỏi con đặt ra cho ông Si-môn cũng là những câu hỏi được đặt ra cho chính con khi phải vác đỡ thập giá cho kẻ khác. Giá như ông Simôn biết người mà ông vác đỡ thập giá là Thiên Chúa và giá như con nhận ra tha nhân mà con vác đỡ thập giá là anh em con, là hình ảnh Thiên Chúa, là con cùng một Cha, thì thập giá trên vai ông Simôn cũng như trên vai con sẽ không còn là một ách nặng nề nữa, nhưng là một niềm vui, một hãnh diện. Vác đỡ thập giá cho anh em con là như ông Simôn vác đỡ thập giá cho Chúa. Thập giá yêu thương sẽ làm cho con cảm thấy bớt nặng, bớt buồn phiền, thêm tin tưởng.

Những đau khổ của con người, những bất công xã hội là những thập giá cho con người với nhau. Không phải đợi đến khi người ta thúc ép con phải vác thập giá thì con mới miễn cưỡng ghé vai vào mà vác, nhưng phải quan tâm đến tha nhân, phải biết lắng nghe những tiếng than khóc, phải tự nguyện đi đến với tha nhân bằng tinh thần vị tha và yêu thương như Chúa đã tự nguyện vác lấy thập giá cho con người vì yêu thương. Chúa là tình yêu và luật Chúa là luật yêu thương. Là con Thiên Chúa, con không thể không áp dụng quy luật ấy đối với anh em con. Giá như mọi người đến với nhau bằng tình yêu thương ruột thịt như anh em một nhà thì làm gì còn tranh chấp, còn đổ kỵ lẫn nhau!

Lạy Chúa, thập giá đè nặng trên vai, Chúa đã phải ngã xuống. Ít ra trên con đường thập giá của Chúa, cũng còn có được một người ghé vai vào vác đỡ. Xin cho con biết ghé vai vào vác đỡ thập giá với Chúa nơi cuộc sống của người anh em con. Xin cho con tinh thần tự nguyện vác thập giá với Chúa mà không kêu ca oán trách. Xin cho con biết nhận ra Chúa nơi người anh em đau khổ. Con cầu nguyện cho những người đã giúp đỡ con, giúp đỡ con người nhân danh Chúa để cho con người, cho cuộc đời được tràn đầy yêu thương như Chúa hằng mong ước. Chúa đã vác thập giá vì con người, nhưng được mấy ai ghé vai

vào vác thánh giá cho anh em, được mấy ai chấp nhận những buồn phiền do anh em đem đến? Vác đỡ thánh giá cho anh em là vác đỡ thánh giá cho Đức Kitô, vì những gì con làm cho anh em con là con làm cho chính Chúa. Con không thể nói vác đỡ thánh giá cho Chúa mà tránh né thánh giá của anh em.

Lạy Mẹ Maria, cái nhìn an ủi, đồng cảm khi gặp Đức Giêsu, con Mẹ cũng là ghé vai vào vác thánh giá với Chúa. Mẹ luôn đồng hành với Chúa trên suốt con đường tử nạn. Mẹ là người đồng công cứu chuộc. Mẹ đã cùng vác thánh giá với Chúa để cứu chuộc nhân loại. Xin cho con biết đồng cảm, chia sẻ với anh em con đang đau khổ. Có Mẹ luôn đi bên cuộc đời con, cùng con đồng hành, cùng vác thánh giá với con, cho con thì cuộc đời con không còn là nơi khổ ải nữa mà là cuộc sống trong hy vọng. Mẹ không thể không quan tâm đến những nỗi khổ của con cái Mẹ. Con tin tưởng rằng Mẹ luôn nhìn đến con cái của Mẹ, luôn cùng con vác thánh giá như Mẹ đã từng vác thánh giá với Đức Kitô. Xin Mẹ ủi an con trên con đường dương thế như Mẹ đã từng ủi an con Mẹ trên con đường lên núi Sọ.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng, một kinh Sáng Danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ SÁU BÀ VÊRÔNICA LAU MẮT CHÚA

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

*Giữa thế nhân, ngài vô song tuyệt mỹ,
Nét duyên tươi thắm nở môi ngài. [Tv. 45, 3]*

*Người tôi trung đã lớn lên tựa chồi cây trước Nhan Thánh,
Như khúc rễ trên đất khô cằn.
Người chẳng còn dáng vẻ, chẳng còn oai phong,
đáng chúng ta ngắm nhìn,
dung mạo chẳng còn gì khiến chúng ta yêu thích.
Người bị đời khinh khi ruồng rẫy,
Phải đau khổ triền miên và nếm mùi bệnh tật.
Người như kẻ ai thấy cũng che mặt không nhìn,
Bị chúng ta khinh khi, không đếm xỉa tới. [Is. 53, 2-3]*

*Xin mau đáp lời con, lạy Chúa, hơi thở con nay đã hầu tàn
Xin đừng ẩn mặt đi, kéo con hóa ra người thiên cổ. [Tv. 143, 7]*

Vòng gai đội trên đầu. Mặt bê bết máu, nhễ nhãi mồ hôi và bụi đất. Phờ phạc tóc rối. Đờ đẫn mặt nhòai. Há hốc miệng khô. Đôi mắt trĩu nặng. Đó là gương mặt của Chúa. Không còn hình tượng người ta. Nhìn thật thâm thẳm đáng thương. Vì đâu nên nỗi? Vì ai gây nên? Gương mặt thâm thương này là kết quả của tội lỗi, phản bội do con người đem lại. Cảm ơn bà Vêrônica đã can đảm lau mặt cho Chúa. Và có lẽ cả loài người phải biết ơn bà.

Con đã làm biến dạng gương mặt của Chúa mỗi khi con làm những điều nghịch với thánh ý Chúa, chiều theo dục vọng, ý riêng của con. Ngày nào Chúa tạo dựng con theo hình ảnh của Chúa, nhưng với thánh ngày, tội lỗi con đã làm biến dạng nó theo hình ảnh khác không còn mang dấu tích của người con thiên chúa. Gương mặt con, đời sống con không còn phản chiếu gương mặt và đời sống của Chúa nữa. Những ác tâm, ích kỷ của con người đã bóp méo gương mặt của nhân loại. Nó đã trở nên hốc hác, gầy còm, khô héo vì những bất công, thù hận chiến tranh.

Những bất công, đói nghèo đầy dẫy trên trái đất. Đó là gương mặt của Chúa ở trần gian này. Khi con “cho kẻ đói ăn, cho kẻ khát uống, mặc cho kẻ trần trụi, tiếp đón khách lạ, thăm kẻ lao tù” là con đã lau mặt cho Chúa như bà Vêrônica đã làm; vì chính Chúa đã nói: “ Xưa Ta đói, các người đã cho ăn; Ta khát, các người đã cho uống; Ta là khách lạ, các người đã tiếp rước; Ta trần truồng, các người đã cho mặc; Ta đau yếu, các người đã thăm viếng; Ta ngồi tù, các người đến hỏi han.” [Mt. 25, 35]. Con không biết lau mặt Chúa qua gương mặt người anh em. Con không thấy gương mặt đau khổ của anh em qua gương mặt đau khổ của Chúa. Trong cuộc sống, con vẫn thường gặp những con người đui, mù, câm, điếc, và con đã có thái độ nào đối với họ? Phải chăng là con miệt thị, khinh khi? Nỗi bất hạnh của họ cũng là những bất hạnh của Chúa. Con được lành lặn, không phải chịu những bất hạnh của cuộc sống, con có động lòng trắc ẩn với những bất hạnh của kẻ khác không hay con lại tự phụ kiêu căng? Mỗi lần nhìn vào gương, con có còn nhìn ra gương mặt của Chúa nơi gương mặt con nữa thôi hay con đã biến nó thành một gương mặt khác xa lạ với chính con? Trên gương mặt của con có phản chiếu gương mặt yêu thương của Chúa hay không, hay lại phản chiếu một gương mặt xa lạ với lòng nhân hậu của Chúa?

Lạy Chúa, nhiều lần con đã bảo: nào có thấy Chúa đói đâu mà cho ăn, có thấy Chúa rách đâu mà cho mặc... Ích kỷ đã làm cho con nên chai đá. Xin cho con can đảm như bà Vêrônica vì lòng xót thương Chúa đã mạnh dạn bước tới để lau mặt Chúa. Vâng, con phải mạnh dạn bước tới chứ không phải ngồi đó mà trắc ẩn suông. Xin cho con mạnh dạn ra đi khỏi con người vị kỷ của con để bước tới lau mặt cho anh em con. Đã nhiều lần con làm biến dạng gương mặt của Chúa nơi anh em con bằng hận thù, ghen ghét. Xin cho con nhìn lại chính con để nhìn thấy những tấm khăn anh em đã lau mặt cho con như Chúa đã xuống thế gian lau mặt cho nhân loại để không còn nhìn thấy gương mặt méo mó, dị dạng của tội lỗi.

Lạy Mẹ Maria, gương mặt mà Mẹ đã từng âu yếm nhìn ngắm nay đã trở nên thâm thẳm đáng thương. Càng nhìn, Mẹ càng đau xé ruột gan. Và gương mặt Mẹ cũng đau khổ thâm thương không kém. Không biết có ai đó lau dòng lệ đầm đìa trên gương mặt của Mẹ

không! Thế nhưng, Mẹ lại là đấng lau dòng lệ đầm đìa trên đôi mắt con. Xin cho con luôn nhớ chạy đến cùng Mẹ để được an ủi, vỗ về. Xin Mẹ lau sạch nước mắt con và nước mắt nhân loại.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng, một kinh Sáng Danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ BẢY

ĐỨC GIÊSU NGÃ XUỐNG ĐẤT LẦN THỨ HAI

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc chúng con.

*Thân sâu bọ chử người dâu phải,
Con bị đời mắng chửi dễ duôi,
Thấy con ai cũng chê cười,
Lắc đầu bĩu mỏ buông lời mỉa mai:
“Nó cậy Chúa mặc Người cứu nó!
Người có thương giải gỡ đi nào!”*

...

*Tưởng mình như tan dần ra nước,
Toàn thân con xương cốt rã rời,
Con tim đau đớn bồi hồi
Mềm như sáp chảy tơi bởi ruột gan.
Nghe cổ họng khô ran như ngói
Lưỡi với hàm dính lại cùng nhau
Chốn tử vong Chúa đặt vào;
[Tv, 22, 7-9, 15-16]*

Con đường thánh giá đã gần đến đoạn cuối. Chúa đã gặp được Mẹ, được ông Simôn vác đỡ thánh giá, được bà Vêrônica lau mặt; nhưng sức lực đã kiệt, Chúa đã ngã xuống đất lần thứ hai. Dân chúng thì bàng quang, quân dữ thì đánh đập giục đi cho nhanh. Toàn thân xương cốt rã rời. Cổ họng khô rát. Nhưng Chúa vẫn cố gượng dậy mà đi cho hết con đường khổ nạn vì một mục đích cuối cùng cứu vớt nhân loại.

Trong cuộc sống của con, những lần gặp khó khăn trắc trở, những lần gặp bất ứng xảy đến, những lúc gặp khốn cùng phải chịu là con nản lòng trông cậy, oán trách Chúa, mất niềm tin, buông xuôi. Con đã quên đi thánh giá con phải vác. Đã nhiều lần con vấp ngã, nhưng được bao lần con chỗi dậy trở về với Chúa? Những thói quen, tập quán, đam mê xấu là những thánh giá làm con vấp ngã hằng ngày. Bao lần con hứa từ bỏ rượu chè, cờ bạc,

trai gái, nhưng như ngựa quen đường cũ, con lại vấp ngã, lại để cho đục vọng lôi cuốn. Từ bỏ những thói hư tật xấu là cương quyết chỗi dậy vác thánh giá của mình.

Đã được lãnh Bí tích Thánh Tẩy, đã được trở thành con thiên Chúa, nhưng đức tin của con giống như một thứ trang sức; lúc có lúc không, như lúc nắng lúc mưa, chỉ một chút khó khăn trở ngại là con nản lòng trông cậy, là oán trách, là nghi ngờ Chúa. Con lấy ý riêng con để so sánh, thách đố với lòng thương xót của Chúa. Con thiếu đức tin, đức cậy, đức mến vào Chúa. Con luôn tự phụ vào sức của mình, không tự biết th ân phận yếu hèn của mình, luôn vấp ngã mà không biết chỗi dậy. Kiêu căng tự phụ đã đem con xa lòng thương xót của Chúa.

Lạy Chúa, xin tha thứ cho những lần con vấp ngã. Xin giúp con mạnh mẽ đứng dậy vác lấy thánh giá của con. Cho con can đảm dứt bỏ những thói hư tật xấu dẫn con vào con đường xa tình yêu của Chúa. Xin Chúa kiên nhẫn với con mỗi lần con vấp ngã, mỗi lần con đánh mất niềm tin vào Chúa. Xin cho con xác tín rằng cùng vác thánh giá với Chúa là khước từ những dễ dãi của ý riêng, những cuốn hút của đục vọng, những đam mê của tội lỗi. Xin cho con can đảm chấp nhận những nghịch cảnh của cuộc sống trong tin tưởng và trông cậy vào lòng thương xót của Chúa.

Lạy Mẹ Maria, càng đến gần Núi Sọ, tâm hồn Mẹ càng thêm tan nát tới bời. Đức Giêsu con Mẹ tan nát vì những vết thương trên cơ thể, còn Mẹ tan nát vì những vết thương trong tim. Mẹ vẫn bước đi cùng Chúa, cùng vác thánh giá với Người và Mẹ đã không ngã gục vì đòn đau xé nát tâm can. Mẹ vẫn đứng vững trên con đường vác thánh giá cùng Đức Giêsu lên Núi Sọ, vì Mẹ đã can đảm dứt bỏ những tình cảm riêng tư và chỉ biết hướng tới một điều duy nhất là vâng theo thánh ý Chúa Cha. Mạnh mẽ đặt tin tưởng vào Chúa và vâng phục chương trình của Chúa Cha đã giúp Mẹ vững vàng bước đi. Xin Mẹ giúp con noi gương Mẹ sẵn sàng vâng phục, chấp nhận những gì xảy đến cho con. Trên con đường khổ nạn của Chúa, Mẹ đã không gục ngã; xin Mẹ nâng đỡ con dậy mỗi lần con vấp ngã, mỗi lần con xa tình Chúa. Xin Mẹ nắm lấy tay con và dìu con đi hết con đường gian nan của cuộc sống để cùng Mẹ đi vào cõi vinh quang với Đức Giêsu Kitô.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng, một kinh Sáng Danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ TÁM

ĐỨC GIÊSU GẶP PHU NỮ THÀNH GIÊRUSALEM

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian

Ta sẽ đổ ơn xuống cho nhà Đa-vít và dân cư Giê-ru-sa-lem, giúp chúng biết sống đẹp lòng Ta, và tha thiết cầu nguyện. Chúng sẽ ngược nhìn lên Ta. Chúng sẽ khóc than Đấng chúng đã đâm thấu, như người ta khóc thương đứa con một. Chúng sẽ thương tiếc, như người ta thương tiếc đứa con đầu lòng. Ngày ấy, tiếng khóc than sẽ vang dội khắp Giê-ru-sa-lem, như người ta than khóc thân Ha-đát Rim-môn ở cánh đồng Mơ-ghít-đô. Xứ sở sẽ khóc than, riêng từng thị tộc. [Da-ca-ria. 12, 10-12]

Dân chúng đi theo Người đông lắm trong số đó có nhiều phụ nữ vừa khóc vừa than khóc Người. Đức Giêsu quay lại phía các bà và nói: “Hỡi chị em thành Giê-ru-sa-lem, đừng khóc thương tôi làm gì. Có khóc thì khóc cho phận mình và cho con cháu. Vì này đây sẽ tới những ngày người ta phải nói: “Phúc thay đàn bà hiếm hoi, người không sinh đẻ, kẻ không cho bú mớm!” Bấy giờ người ta sẽ bắt đầu nói với núi non: “Đổ xuống chúng tôi đi! Và với gò nổng: “Phủ lấp chúng tôi đi! [Lc, 23, 27-30]

Con đường tử nạn sắp đến đoạn cuối. Cái chết đã gần kề. Sức lực sắp cạn kiệt. Còn nổi đắng cay xót xa nào bằng! Thế mà Chúa vẫn không quên nhiệm vụ của mình phải thi hành là rao giảng lời hằng sống cho con người. Trước cảnh đâm ngực, than khóc của nhiều phụ nữ, Chúa đã không trách móc gì họ, không oán giận họ vì những điều xấu xa tội tệ mà con người đã đối xử với Người, không bị suy sụp tinh thần; ngược lại Chúa hoàn toàn quên đi số phận đắng cay của mình mà chỉ nghĩ đến số phận người khác: “Đừng khóc thương tôi làm gì.” Và tỏ lòng thương xót họ cũng như tương lai con cháu họ về sau. Lòng nhân hậu và thương xót Chúa đã thể hiện qua những lời an ủi các phụ nữ đi theo Người. Trước lúc bị hành hình, Chúa vẫn không quên sứ vụ của mình là cứu chuộc nhân loại, vẫn một lòng kêu gọi sự hoán cải của con người.

Những đâm ngực, than khóc của các phụ nữ phải chăng cũng là những ăn năn muộn màng của con đối với Chúa? Biết bao lần con đã phản bội Chúa và biết bao lần con đã đâm ngực ăn năn; và lòng nhân từ Chúa vẫn không ghét bỏ con, vẫn tha thứ cho con. Những đâm ngực, khóc lóc của các phụ nữ thành Giê-ru-sa-lem phải chăng là những đua nịnh, giả hình? Có thể những lần con hối cải trở về cũng chỉ là những lần con dối lòng con, những lần con dối gạt Chúa?

Trước cảnh thương tâm đau khổ của kẻ khác, đôi khi con cũng tỏ lòng thương xót an ủi, nhưng thực tâm của con ra sao? Phải chăng đó chỉ là những lời đua nịnh, khoác lác phủ lấp một tâm trạng nhỏ nhen ích kỷ của con: tội nghiệp quá! Những lời nói suông! Lòng dạ con còn hỗn mang những ích kỷ hẹp hòi, chưa biểu lộ tình thương bằng việc làm. Con mang tâm trạng người Pharisaiêu hơn là người thấu thuế. Người nghèo dễ thương xót giúp đỡ người nghèo hơn những người giàu có quyền quý cao sang. Một đồng xu của bà goá còn biểu lộ thực tâm hơn một ngàn hay hơn nữa của người dư ăn dư mặc. Của bố thí của người giàu thực chất cũng chỉ để phô trương cái giàu có của mình hơn là vì thương yêu. Hằng ngày người ta vẫn ra rả kêu gọi giúp đỡ người nghèo, nhưng được mấy ai thực tâm xả kỷ hy sinh hay cũng chỉ là những chiếc thùng rỗng? Chúa đã biết trước lòng dạ con người, nên Người đã dạy: “Việc tay trái làm đừng cho tay phải biết.” Và con bỏ một đồng xu nhưng

con lại muốn cho cả thiên hạ biết. Điều con vẫn luôn làm ngược với ý Chúa là con luôn coi con là cái rốn của vũ trụ. Đây là yêu thương thực sự như Chúa đã làm? Chúa đã không hẹp hòi với loài người phản bội mà vẫn một lòng yêu thương cho đến cùng.

Lạy Chúa, đã bao lần con khóc than tội khiên của con đã làm cho Chúa phải chịu cực hình thánh giá, nhưng được bao lần con thực tâm hối cải trở về vì tình yêu thương Chúa, hay con chỉ trở về vì quyền lợi của riêng con? Con trở về với Chúa nhưng con lại đặt điều kiện với Chúa. Chúa đã yêu thương con không điều kiện, và con yêu Chúa với những tính toán thiệt hơn. Và tha nhân con đó, con đã yêu thương họ thế nào? Con đã đòi hỏi họ phải biết ơn, ca tụng con. Bác ái vị tha của con như thế là vị kỷ, thiếu thực tâm yêu thương. Một hoạn nạn khốn khổ con gặp phải, con cứ cho như con là người đáng thương hại, đáng tội nghiệp hơn bao người khác, và con quên rằng có những người đáng thương hại hơn con. Chúa đã không lo cho số phận của mình: “Đừng khóc thương tôi”; nhưng lo cho tương lai mai hậu của những người đang than khóc: “Hãy khóc thương cho con cháu các người về sau.”

Lạy Mẹ Maria, trong đám phụ nữ đấm ngực khóc thương Chúa, cũng có Mẹ đang khóc than, đang đau khổ, nhưng Mẹ không khóc than vì những tình cảm nhân bản, nhưng khóc vì những khốn khổ mà con người phải gánh chịu cho tương lai. Mẹ biết con đường, mục đích con Mẹ phải gánh chịu. Mẹ đã xin vâng tất cả vì tương lai của nhân loại. Sự hy sinh của Mẹ là sự khước từ những tình cảm riêng tư vì một lý tưởng cao cả. Mẹ đã cùng đồng hành với con Mẹ trên con đường cứu chuộc nhân loại. Và trên con đường lên núi Sọ, ai đã cùng Mẹ sát cánh ủi an? Mẹ âm thầm lặng lẽ bước theo con Mẹ trên con đường tử nạn. Có ai hiểu được sự hy sinh của Mẹ? Trong cuộc sống, xin Mẹ cho con can đảm đón nhận những thương đau của kẻ khác bằng những việc làm cụ thể, không bằng những lời nói suông.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ CHÍN

ĐỨC GIÊSU NGÃ XUỐNG ĐẤT LẦN THỨ BA

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

Biết đánh các ngươi vào chỗ nào nữa,

Hỡi những kẻ cứ khăng khăng phản loạn!

Đầu chỗ nào cũng đau, tim tan nát cả rồi!

Từ bàn chân cho đến đỉnh đầu, chẳng còn nơi lành lặn:

Vết bầm, vết đánh, vết thương còn mới,

Chưa có ai lau chùi, chưa có ai băng bó, chưa có ai thoa dầu. [Is 1, 5-6]

*Chính người đã bị đâm vì chúng ta phạm tội,
Bị nghiền nát vì chúng ta lỗi lầm;
Người đã chịu sửa trị để chúng ta được bình an.
Đã phải mang thương tích cho chúng ta được chữa lành. [Is. 53, 5]*

*Tảng đá thợ xây nhà loại bỏ,
Lại trở nên đá tảng góc tường.
Đó chính là công trình của Chúa,
Công trình kỳ diệu trước mặt chúng ta. [Tv 118, 22-23]*

Ở đoạn cuối con đường tử nạn, cái chết đã gần kề, “từ bàn chân cho đến đỉnh đầu, chẳng còn nơi lành lặn,” sức hơi đã cạn kiệt, và Chúa lại ngã xuống đất thêm một lần nữa. Đám đông đã vơi dần. Người hiếu kỳ thì thấy thế cũng đủ rồi, chẳng có gì đặc biệt. Tưởng đâu ông ta sẽ làm một điều gì đó phi thường khác lạ hơn người, chứ thế thì cũng giống như bao tội nhân khác. Người oán ghét thì hả hê ăn mừng chiến thắng, họ đang say sưa tự mãn vì đã khử được một mối họa. Từ nay thì chẳng còn ai dám phê phán vạch trần những thói xấu của họ nữa. Đáng kiếp tên dạy đời!

Trong số còn lại, có lẽ cũng chẳng còn ai lực lưỡng để quân lính bắt vác đỡ thánh giá cho Chúa. Bọn đàn ông có lẽ sợ bị liên lụy nên đã âm thầm rút lui hay đứng xa xa mà nhìn. Còn lại chỉ có đám phụ nữ đi theo khóc lóc. Quân lính thì giục đi cho nhanh để sớm xong công việc mà về nghỉ ngơi. Còn Chúa, tuy sức lực đã kiệt, vẫn kiên nhẫn đi cho hết con đường thương khó. Dù cho bạn hữu đã trốn đi hết, dù cho cô đơn lạc lõng, Chúa vẫn một lòng vì yêu thương con người; vẫn cam chịu số kiếp con người để cho trọn ý Chúa Cha. Chúa là tình yêu. Tình yêu của Chúa kiên nhẫn đợi chờ. Dù cho con người phản trắc, dù cho nhân loại phản bội, Chúa vẫn một mực yêu thương, yêu thương cho đến thí mạng sống vì yêu.

Trong cuộc sống của con, những cái làm cho con thường xuyên vấp ngã là những thói quen, tập quán xấu. Đã bao lần con chối dạy, đã bao lần con dốc quyết, thề hứa, nhưng lại vấp ngã, lại “ngựa quen đường cũ.” Đức tin con yếu đuối, lòng mến Chúa hơi hợt. Cũng đã nhiều lần, vì ích kỷ, vì căn bệnh “chủ quan,” vì ý riêng, vì những tật xấu cố hữu, con đã đem thánh giá đến cho người khác. Trước cảnh cực khổ của tha nhân, con vẫn bình thản, đứng đưng; có khi còn thấy đắc thắng, mãn nguyện như những người đứng nhìn Chúa vác thánh giá và gục ngã.

Con người con chất chứa nhiều tự ái và ích kỷ. Không ai là người vô tội. An nản, thống hối là một sự xoay chiều của tâm hồn và cuộc sống, là một sự chối dạy sau những lần vấp ngã, là đi từ ích kỷ tới vị tha, từ giận hờn đến hoà giải, từ căm thù sang tha thứ, từ đòi hỏi đến phục vụ.

Lạy Chúa, con là con người yếu đuối bất toàn, tội lỗi. Con biết thế nhưng con vẫn tự mãn kiêu căng, không sống với thực chất của con. Khi không gặp khó khăn, hoạn nạn thì con cứ tưởng mình cái rốn của vũ trụ. Con luôn tự phụ cậy vào sức của con. Có khi con còn chống báng chỉ trích những ai thành tâm trông cậy vào Chúa, hay nghi ngờ tình thương của Chúa. Con sống đức tin như một võ bọc hào nhoáng bên ngoài; một chút thử thách cũng có thể làm cho đức tin lung lay. Chỉ khi nào con gặp thất bại trên đường đời, không còn biết cậy vào quyền lực nào khác con mới tìm đến sự giúp đỡ của Chúa, con mới nhận ra sự yếu đuối của con. Con đã vấp ngã không biết bao nhiêu lần trong cuộc sống của con. Con đã nhiều lần đánh mất lòng trông cậy vào Chúa. Xin Chúa cho con vững tin mạnh mẽ để nhanh chóng chỗi dậy vác lấy thánh giá của con để đi theo Chúa cho hết cuộc đời. Xin cho con mạnh mẽ dứt bỏ những thói quen, tật xấu, những ý riêng tự mãn, ích kỷ để không tạo thánh giá cho chính con và cho kẻ khác. Xin cho con biết đem yêu thương thay vì thánh giá giận ghét vào nơi oán thù, đem an bình thay vì đổ kỵ vào nơi tranh chấp... Những đam mê, dục vọng đã làm cho con ngã quỵ trên đường đời. Xin ban cho con ơn mạnh bạo cương quyết chỗi dậy để không bị nô lệ những thứ vật chất chóng qua. Xin cho con trở nên tảng đá góc tường cho gia đình con, cho làng xóm con. Xin cho con là một hạt cát xây nhà yêu thương mà Chúa đã phải hy sinh mạng sống để tạo dựng.

Lạy Mẹ Maria, Mẹ đã chứng kiến những lần gục ngã của Đức Giêsu, con Mẹ. Con là con người. Con cũng đã gục ngã nhiều lần trên con đường đức tin và con đường tình yêu. Mẹ đã cảm nghiệm được sức yếu đuối của con người. Xin Mẹ đồng hành cùng con trong cuộc sống để mỗi lần con ngã xuống, con sẽ được Mẹ vực dậy để vác tiếp thánh giá cuộc đời của con. Mỗi lần con Mẹ ngã xuống là mỗi lần tim can Mẹ bị xé nát, và Mẹ đã chịu đựng vì công cuộc cứu chuộc nhân loại mà con Mẹ đang thực hiện. Xin Mẹ giúp con can đảm, mạnh bạo chấp nhận thánh giá mà con người đem lại trong tình yêu thương của Thiên Chúa. Con vẫn luôn tin tưởng và phó thác thánh giá cuộc đời con để Mẹ an ủi và vác đỡ.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ MƯỜI

ĐỨC GIÊSU BI LỘT ÁO VÀ UỐNG DẮM CHUA

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thanh giá mà cứu chuộc thế gian.

Đóng đinh Đức Giêsu vào thập giá xong, lính tráng lấy áo sống của Người chia làm bốn phần, mỗi người một phần; họ lấy cả chiếc áo dài nữa. Nhưng chiếc áo dài này không có đường khâu, dệt liền từ trên xuống dưới. [Ga 19, 23] hay [Mt 27, 35; Mc 15, 24; Lc 23, 34B]

Anh em hãy giết chết những gì thuộc về hạ giới trong con người anh em: ấy là gian dâm, ô uế, đam mê, ước muốn xấu xa và tham lam; mà tham lam cũng là thờ ngẫu tượng. Chính vì những điều đó mà cơn thịnh nộ của Thiên Chúa giáng xuống trên những kẻ không vâng phục. Chính anh em xưa kia cũng ăn ở như thế, khi anh em còn sống giữa những người ấy. Nhưng nay, cả anh em nữa, hãy từ bỏ tất cả những cái đó: nào là giận dữ, nóng nảy, độc ác, nào là thoá mạ, ăn nói thô tục.

Anh em đừng nói dối nhau, vì anh em đã cởi bỏ con người cũ với những hành vi của nó rồi, và anh em đã mặc lấy con người mới, con người hằng được đổi mới theo hình ảnh Đấng Tạo Hóa, để được ơn thông hiểu. Vậy không còn phải phân biệt Hy-lạp hay Do-thái, cắt bì hay không cắt bì, man di, mọi rợ, nô lệ, tự do, nhưng chỉ có Đức Kitô là tất cả và ở trong mọi người.

Anh em là những người được Thiên Chúa tuyển lựa, hiến thánh và yêu thương. Vì thế, anh em hãy có lòng thương cảm, nhân hậu, khiêm nhu, hiền hoà và nhẫn nại. Hãy chịu đựng và tha thứ cho nhau, nếu trong anh em người này có điều gì phải trách móc người kia. Chúa đã tha thứ cho anh em, thì anh em cũng vậy, anh em phải tha thứ cho nhau. Trên hết mọi đức tính, anh em phải có lòng bác ái: đó là mối dây liên kết tuyệt hảo. [Cl 3, 5-14]

Đêm sắp tàn, ngày gần đến. Vậy chúng ta hãy loại bỏ những việc làm đen tối, và cầm lấy vũ khí của sự sáng để chiến đấu. Chúng ta hãy ăn ở cho đứng đắn như người đang sống giữa ban ngày: không chèn chén say sưa, không chơi bời dâm dăng, cũng không cãi cọ ghen tương. [Rm 13, 12-13]

Thú vật có tức giận nhau thì cũng chỉ cắn xé nhau cho thỏa mãn rồi thôi. Còn con người, được xem là loài có trí khôn, vượt trên các loài sinh vật khác, nhưng lại đối xử với nhau độc ác hơn. Sáng kiến ra nhiều hình thức để hành hạ nhau thì có lẽ không loài nào hơn con người. Những cách thức con người dùng để làm hại nhau thì muôn vẻ: bêu xấu nhau, giận ghét nhau, đấu đá nhau, súng đạn, những thứ vũ khí giết người hàng loạt... Và từ xa xưa, con người đã bày ra nhiều hình thức để hành xử nhau: đánh đòn, nhổ vào mặt, đội mũ gai, vác thập tự, lột trần ra giữa bá quan thiên hạ, đóng đinh vào thập tự... Đó là trường hợp Đức Kitô phải chịu. Quân lính đã đánh đập, nhạo báng, khắc nhổ vào mặt, cho đội mũ gai, bắt vác thánh giá, ngã lên ngã xuống nhiều lần, và trước khi đóng đinh vào thập giá, chúng còn lột trần truồng Người để bêu xấu và để chia nhau một miếng áo. Một mảnh vải giá trị hơn nhân phẩm một con người! Rồi có khát, thay vì cho ít giọt nước, chúng lại cho uống dấm chua. Ngần ấy độc kế đã đủ cho con người chưa? Cái đáng hổ thẹn không phải là thân xác trần truồng nhưng là những mưu kế làm cho thân xác ấy trần truồng. Đó là ghen tỵ, thù hằn, ích kỷ, tham lam, tự ái...

Lạy Chúa, những gì con cần lột trần là tâm hồn, trí óc tội lỗi của con. Con đã không thấy xấu hổ về những hậu quả do một con tim, khối óc ích kỷ hẹp hòi của con gây ra. Con không dám lột trần chính bản thân con nhưng con lại lột trần kẻ khác bằng những lời nói xấu vu oan giáng họa. Xin cho con lột bỏ tấm áo cũ với những tham lam ích kỷ đam mê

thấp hèn để mặc lấy chiếc áo mới thành thật, vị tha, yêu thương, phục vụ tha nhân. Chúa đã cởi bỏ cho con chiếc áo cũ và mặc cho con chiếc áo mới mến Chúa yêu người. Xin cho con can đảm chịu đựng những lời vu khống, thoá mạ vì yêu thương; cho con biết tôn trọng lẫn nhau, biết nhìn ra những điều tốt nơi anh em, biết khiêm nhu nhận ra những khuyết điểm nơi chính bản thân con. Những lời nói thiếu yêu thương, thiếu trách nhiệm đã gây ra tai họa cho biết bao nhiêu người. Miệng lưỡi con là một thứ vũ khí độc hại khi con chỉ biết dùng nó để làm hại kẻ khác, để phô trương những việc con làm, để che lấp những khiếm khuyết của con. Chúa đã chịu lột trần cho tâm trí ích kỷ hẹp hòi của con.

Lạy Mẹ Maria, thân xác Đức Kitô ngày xưa Mẹ đã từng ôm ấp, ẵm bồng, đã nuôi dưỡng từng ngày. Ngày nay thiên hạ dùng thân xác ấy để bêu xấu, làm trò cười. Người ta làm nhục Đức Kitô và Mẹ cũng ganh chịu sự nhục nhã ấy vì con người. Xin cho con biết trối ẩn với những nhục nhã của anh em con, cho con biết hổ thẹn về con người tội lỗi của con. Xin hoán cải tâm hồn con, miệng lưỡi con để con không dùng chúng làm phương tiện thoả mãn tự ái ích kỷ của con.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ MƯỜI MỘT ĐỨC KITÔ CHIÊU ĐÓNG ĐINH

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

*Quanh con bày chó đã bao chặt rồi,
Bọn ác đó trong ngoài vây bủa,
chúng đâm con thủng cả chân tay,
xương con đếm được vắn dài;
chúng đưa cặp mắt cứ hoài ngó xem.
Áo mặc ngoài chúng đem chia chác,
Còn áo trong cũng bắt thãm luôn. [Tv 22, 17-19]*

Trước kia, anh em là những kẻ chết vì anh em đã sa ngã, và vì thân xác anh em không được cất bì, nay Thiên Chúa đã cho anh em được cùng sống với Đức Kitô: Thiên Chúa đã ban ơn tha thứ mọi sa ngã lỗi lầm của chúng ta.

Người đã xóa sổ nợ bất lợi cho chúng ta, sổ nợ mà các giới luật đã đưa ra chống lại chúng ta. Người đã hủy bỏ nó đi bằng cách đóng đinh nó vào thập giá. Người đã truất phế các quyền lực thần thiêng, đã công khai bêu xấu chúng, đã điệu chúng đi trong đám rước khải hoàn của Người. [Cl 2, 13-15]

Đầu, đôi tay, đôi chân, cạnh sườn và toàn thân tất cả đều mang thương tích, tất cả đều chịu cực hình. Toàn thân bầm dập, rướm máu, chẳng còn nơi nào lành. Cái chết cho con người xác thịt tội lỗi là cái chết toàn diện. Không một bộ phận, cơ quan nào được miễn trừ. Không một cơ quan, bộ phận nào không là nguyên nhân gây tội lỗi. Ngay đến cả cách sống, phương tiện sống cũng bị tước bỏ. Chúa đã không chết trên nệm, trên giường hay ít ra trên một mảnh chiếu, nhưng chết trên hai thanh gỗ, chết trần truồng. Chúa không chết vì bệnh tật, nhưng chết vì tội lỗi, vì xác thịt, Chúa không chết vì tội lỗi, xác thịt của chính mình, nhưng của con người. Cái chết trần truồng là số kiếp cát bụi của con người, là số phận của xác thịt. Một mai con sẽ trở thành bụi tro!

Mão gai đội trên đầu là Chúa chết cho những trí khôn, tư tưởng ích kỷ hẹp hòi, cho những mưu mô gian ác thâm độc, cho những tính toán gian xảo lọc lừa, cho những tư tưởng theo đam mê xác thịt, theo dục vọng thấp hèn... Miệng Chúa uống dấm chua là chết cho những điều ngoa tranh chấp, cho những vu khống lọc lừa, cho những dèm pha ích kỷ, cho những phô trương tự ái, cho những lời xét đoán bôi nhọ... Đôi tay Chúa chịu đóng là chết cho những việc làm thiếu vị tha bác ái, cho những hành động thù hận giết chóc, cho những nắm bắt vật chất phù vân, cho những níu kéo đam mê xác thịt, cho những xua đuổi yêu thương con người, cho những ôm ấp chóng qua ích kỷ, và những tội ác do đôi tay gây ra cho chính mình và tha nhân... Và cạnh sườn Chúa bị đâm thấu là dấu Chúa chết cho con tim hẹp hòi ích kỷ, cho những đam mê trần tục, cho những ghen ghét thù hận, cho cái tôi tham lam tích trữ, cho những dục vọng hư nát, cho những yêu thương ngông cuồng, cho những tị hiềm kiêu căng, cho những gấn bó vật chất, cho những nuông chiều hèn yếu, cho những ước vọng chóng qua... Đôi chân để đi, đi đến với con người, với nhân loại, với chân lý, với lẽ sống chân thật, với chân lý hoà bình, không phải để gieo đau thương thù hận, gieo bất hòa tranh chấp, trốn chạy những khổ đau của con người, nhưng đi đến với tha nhân để đem yêu thương tha thứ vào nơi thù hận ganh ghét, đem cảm thông an ủi đến chốn hiu quạnh lẽ loi, đến chốn sâu muộn thất vọng chán chường; không phải bước theo những quyến rũ xác thịt, những đam mê huỷ diệt, những con đường thên thang. Vì những tội lỗi do những bước đi của con mà Chúa đã chịu đóng đinh đôi chân vào thập giá.

Chúa đã chịu đóng đinh cho tất cả những gì gây ra tội lỗi cho con người. Toàn thân Chúa chịu đóng đinh. Chịu đóng đinh con người xác thịt để con người thiêng liêng được sống. Chết cho tội lỗi để thần khí được nảy sinh. Chết cho thế giới hữu hạn để sản sinh thế giới vĩnh hằng. Chết cho cái chóng qua để cứu lấy cái vĩnh cửu. Chết cho con cái thế gian để sinh ra con cái Thiên Chúa. Có chịu mục nát thì mới có cơ may nảy mầm, có chịu vác thánh giá, chịu đóng đinh xác thịt thì mới đạt đến con đường vinh quang giải thoát.

Lạy Chúa, Chúa đã chịu treo lên để kéo mọi sự lên cùng Chúa. Có lẽ không có cái chết nào đớn đau hơn cái chết của Chúa, không nhục hình nào bằng nhục hình Con Thiên Chúa phải chịu. Thân xác trĩu nặng đã kéo dài thêm lỗ đinh nơi bàn tay, đã phô hết xương sống xương sườn. Bao nhiêu đớn đau khổ cực ấy Chúa chịu cho con, vì con. Không một lời kêu ca, oán trách, chỉ một lòng vâng phục chấp nhận thánh ý Chúa Cha. Trong cuộc sống của

con, con chưa can đảm chết cho con người xác thịt của con, chưa có tinh thần chấp nhận vác thánh giá cuộc đời, chưa nhận ra mình đã được cứu rỗi bằng con đường khổ giá của Chúa. Chúa đã chịu trần trụi trên thánh giá, đã chịu mọi đớn đau nơi thân xác, thế mà con chưa dám chết cho những dục vọng đam mê chóng qua, chưa ép mình đi theo con đường Chúa dạy là vác thánh giá của con mà theo Chúa; ngược lại con chỉ muốn bước đi trên những con đường thênh thang dễ dãi, chưa chịu cùng Chúa đóng đinh những ý riêng, con người vị kỷ của con. Chúa đã mở ra cho con con đường cứu rỗi là vác thánh giá và chịu đóng đinh con người xác thịt của con. Chúa đã yêu thương trong đau khổ và đã đau khổ vì yêu thương.

Lạy Mẹ Maria, Mẹ đã nhìn thấy người ta hành hạ thân con Mẹ, một thân xác Mẹ đã từng nâng niu nuôi dưỡng. Mẹ đã hiểu những cực hình con Mẹ phải gánh chịu là do ai, vì ai. Trước cảnh đau thương đâm nát cõi lòng, Mẹ vẫn âm thầm vâng chịu vì thánh ý Chúa Cha. Không trái tim người mẹ trần gian nào can đảm, vững vàng bằng trái tim của Mẹ. Mẹ đã can đảm kiên cường đứng dưới cây thánh giá để cùng đau khổ và chết với con Mẹ. Xin Mẹ đứng cạnh con giúp con mạnh mẽ vác lấy thánh giá cuộc đời để con được cùng Con Mẹ chịu đóng đinh cho con người xác thịt của con.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ MƯỜI HAI ĐỨC KITÔ CHẾT TRÊN THÁNH GIÁ

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng Thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

Vậy còn nói gì thêm nữa? Có Thiên Chúa bên đỡ chúng ta, ai còn lại được chúng ta? Đến như chính Con Một, Thiên Chúa cũng chẳng tha, nhưng đã trao nộp vì hết thấy chúng ta. Một khi đã ban Người Con đó, lẽ nào Thiên Chúa lại chẳng rộng ban tất cả cho chúng ta? Ai sẽ buộc tội những người Thiên Chúa đã chọn? Chẳng lẽ Thiên Chúa, Đấng làm cho nên công chính? [Rm 8, 31-33]

Anh em được Thiên Chúa gọi để sống như thế. Thật vậy, Đức Kitô đã chịu đau khổ vì anh em, để lại một gương mẫu cho anh em dõi bước theo Người. Người không hề phạm tội; chẳng ai thấy miệng Người nói một lời gian dối. Bị nguyên rửa, Người không nguyên rửa lại, chịu đau khổ mà chẳng ngấm đê; nhưng một bề phó thác cho Đấng xét xử công bình. Tội lỗi của chúng ta, chính Người đã mang vào thân thể mà đưa lên cây thập giá, để một khi đã chết đối với tội, chúng ta sống cuộc đời công chính. Vì Người phải mang những vết thương

mà anh em đã được chữa lành. Quả thật, trước kia anh em chẳng khác nào những con chiên lạc, nhưng nay đã quay về với Vị Mục Tử, Đấng chăm sóc linh hồn anh em. [1 Pr 2, 21-25]

*Người lại còn hạ mình, vâng lời cho đến nỗi bằng lòng chịu chết, chết trên cây thập tự.
[Pl 2, 8]*

Đứng gần thập giá Đức Giêsu, có thân mẫu Người, chị của thân mẫu, bà Maria vợ ông Cơ-lô-pát, cùng với bà Maria Mac-da-la. Khi thấy thân mẫu và môn đệ mình thương mến đứng bên cạnh, Đức Giêsu nói với thân mẫu rằng: “Thưa Bà, đây là con của bà.” Rồi Người nói với môn đệ: “Đây là mẹ của anh.” [Ga 19, 25-27]

Bên giường một người chết, người thân cận, bà con, người làng xóm, bạn bè đứng bu quanh khóc lóc tiếc thương; còn Đức Giêsu, Con Thiên Chúa chết, vồn vện chỉ có bốn người phụ nữ, và một người môn đệ là Gioan đứng bên cạnh. Còn những môn đệ khác ở đâu? Tất cả đã âm thầm rút lui hay đứng xa xa mà nhìn vì sợ liên lụy, sợ vạ lây. Mẹ Người không gào thét khóc la. Có chăng là những giọt nước mắt thâm kín trong lòng, vì chẳng còn giọt nước mắt nào nữa để mà khóc. Chiều hoàng hôn hoang vắng càng thêm thê lương ảm đạm... Thật buồn thảm bi thương! Cái vô ơn bạc nghĩa của con người là ở đây.

Thế nhưng trước khi nhắm mắt, trước khi trút hơi thở cuối cùng, Đức Giêsu vẫn không thôi yêu thương con người. Người vẫn nghĩ đến số phận con người và đã trời lại cho nhân loại người mẹ yêu dấu. Ranh giới đất trời đã được xác định: “Thưa Bà.” Và liên hệ giữa thiên giới và hạ giới cũng được xác định: “Đây là con Bà” và “Đây là mẹ anh.” Còn gì phải làm cho con người mà Chúa đã không làm? Chúa đã chết tức tử, chết thảm thương chỉ vì yêu thương. Chết không vì tội lỗi mình mà vì tội lỗi nhân loại. Chết do chính bàn tay của kẻ mình yêu, không ca thán, không van xin. Chúa là tình yêu, một tình yêu siêu việt.

Hằng ngày con vẫn nhìn thấy hình ảnh Chúa chết treo thập giá; nhưng được bao lần con nhận ra tình yêu thương của Chúa đối với con? Được bao lần con thực tâm thôi phản bội Chúa hay con lại tiếp tục lên án, đóng đinh Chúa thêm nhiều lần nữa? Con lên án, đóng đinh kẻ khác mà không lên án đóng đinh chính bản thân con. Con trốn tránh vác thánh giá của mình và đùn đẩy thánh giá của con cho kẻ khác. Con chưa học được cách vác thánh giá vì yêu thương. Con chưa dứt khoát chết cho con người tội lỗi, con vẫn sợ đi con đường hẹp. Chúa yêu con và đã chết vì con, nhưng con yêu Chúa chỉ bằng đầu môi chóp lưỡi, bằng một lớp phủ bụi phấn bên ngoài, bằng một vỏ bọc phô trương giả tạo.

Lạy Chúa, dù cho con có ngàn lần ăn năn sám hối, thì cũng không gột sạch được sự phản trắc bội phản của con đối với tình thương nhân hậu của Chúa; và dù cho con có phải vác lấy một số thánh giá, một số khổ đau, thì cũng không bằng thánh giá, khổ đau Chúa đã gánh chịu vì con, vì nhân loại. Con không hiểu được lòng yêu thương và nhân từ của Chúa. Xin cho con biết lắng nghe và sống lời yêu thương của Chúa, biết noi gương Chúa là chết và vác thánh giá vì anh em. Chúa đã mang vết thương của con để con được chữa lành, đã gánh lấy tội lỗi con để con được trong sạch và được cứu vớt. Chúa đã mang tội lỗi của con

để đưa lên thập giá cùng với Chúa. Như Chúa đã vâng phục thánh ý Chúa Cha cho đến chết, xin cho con nhận ra thánh ý của Chúa và can đảm thi hành vì yêu thương. Xin cho con can đảm chết với con người xác thịt đầy dục vọng và đam mê.

Lạy Mẹ Maria, Mẹ đứng cạnh thánh giá và nhìn thấy con Mẹ đau đớn trút hơi thở cuối cùng, nhìn thấy con Mẹ quằn quại trước cái chết, nhìn thấy sự vô ơn của con người, nhìn thấy lòng dạ độc ác của con người với con người. Mẹ đã cùng đau khổ, cùng chết với con Mẹ. Công cuộc cứu chuộc nhân loại có con tim Mẹ cùng rướm máu, có con tim Mẹ chịu đóng đinh. Mẹ là người đồng công cứu chuộc. Con dựa vào công trạng của Mẹ để cầu xin phù giúp. Chúa đã trời Mẹ cho môn đệ Gioan, người Chúa yêu dấu, thì Người cũng trời Mẹ cho con và cho nhân loại. Con tin tưởng Mẹ vẫn luôn ở bên con trong cuộc đời này như Mẹ đã ở bên Chúa dưới chân thánh giá. Như Mẹ nhìn thấy Chúa chịu khổ nạn, Mẹ cũng nhìn thấy những thánh giá của cuộc đời con. Mẹ là người an ủi Chúa trên suốt con đường tử nạn, thì Mẹ cũng là người an ủi con trên con đường dương thế. Xin cho con mạnh mẽ sống tin tưởng, vâng phục và phó thác vào sự quan phòng của Chúa theo gương Mẹ.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ MƯỜI BA

THÁO XÁC XUỐNG VÀ ĐỨC MẸ ẨM XÁC ĐỨC KITÔ

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

Khi ấy có một người tên là Giô-xép, thành viên của Thượng Hội Đồng, một người lương thiện công chính. Ông đã không tán thành quyết định và hành động của Thượng Hội Đồng, ông là người thành A-ri-ma-thê, một thành của người Do thái, và là người vẫn mong chờ Nước Thiên Chúa. Ông đến gặp tổng trấn Phi-la-tô để xin thi hài Đức Giêsu. Ông hạ xác Người xuống, lấy tấm vải gai mà liệm, rồi đặt Người và ngôi mộ đục sẵn trong núi đá, nơi chưa chôn cất ai bao giờ. [Lc 23, 50- 54]

Lời cuối cùng của Chúa trước khi trút linh hồn: “Eli, Eli, lê-ma xa-bac-tha-ni; Lạy Thiên Chúa, Lạy Thiên Chúa của con, sao Ngài bỏ rơi con?”, và “ Thế là đã hoàn tất!” Cho đến giây phút cuối cùng, quân lính vẫn còn nhục mạ không tha: “Hắn ta gọi Elia kìa!” “Ê, mi là kẻ phá Đền thờ, và nội trong ba ngày xây lại được, có giỏi thì xuống khỏi thập giá mà cứu mình đi!” “Hắn cứu được thiên hạ, mà chẳng cứu nổi mình...” Thậm chí tên tử tội bên cạnh cũng còn mỉa mai Người: “Ông không phải là Đấng Kitô sao? Hãy tự cứu mình đi, và cứu

cả chúng tôi với!” Khát nước, chúng lại cho uống giấm chua để cho khát thêm. Chúng lấy cái chết của Chúa làm một trò tiêu khiển. Và cuối cùng, không biết đã chết thật chưa? Để chắc ăn, chúng lại đập đập thêm ống chân. Có giống nào tàn độc hơn con người? Có cách trả thù nào hơn cách trả thù của con người?

Đức Giêsu đã kết thúc cuộc sống trên trần gian này bằng một cái chết khủng khiếp. Người đã chết như một vị anh hùng của tình yêu và của lòng nhân hậu. Người đã phó thác tất cả vào bàn tay của Chúa Cha, và cái chết của Người đã kéo tất cả lên cùng Người: ngày nào Ta bị treo lên, Ta sẽ kéo mọi sự lên cùng Ta.

Chỉ khi còn cái xác không hồn, con người mới sụt sùi khóc thương. Khóc cho những thứ cát bụi biến tan mà không khóc cho con người sống còn đời sau. Chăm chuốt cho cái biến tan mà khôn chăm chuốt cho cái vĩnh cửu. Khóc cho thân xác mà không khóc cho linh hồn. Khi chỉ còn lại cái xác không hồn thì quân dữ cũng chẳng buồn quan tâm làm gì nữa. Tổng táng càng nhanh càng tốt. Trong số những người thân cận cũng ai dám đứng ra làm công việc cất táng. May mà có được ông Giô-xép còn chút mạnh miệng vì có thế lực.

Tháo xác xuống, trao vào tay Mẹ Người. Vòng tay ấm là chiếc nôi ngọt ngào cho con bú mớm khi còn bé thơ cũng là giường cho con nằm khi nhắm mắt lìa đời. Vòng tay yêu thương cũng là vòng tay oan nghiệt. Vòng tay chan chứa nụ cười âu yếm cũng là vòng tay nước mắt khóc thương. Vòng tay ấm bông bé thơ cũng là vòng tay ôm cả nhân loại. Ấm con lúc chào đời và ôm con lúc tắt thở. Nào ai hiểu và diễn ta được nỗi lòng Mẹ lúc này! Mẹ đã theo suốt cuộc sống của Con Mẹ. Mẹ đã nghe biết mọi sự và đã chịu đựng tất cả. Nhân loại phải cảm ơn Mẹ, cảm ơn tiếng Xin vâng của Mẹ. Tiếng “Xin vâng” đã cùng Mẹ đi suốt cuộc đời trần thế của Con Mẹ. Tiếng xin vâng đã khóa lấp được thương đau rã rời, đã chôn chặt những cảm xúc trong lòng, đã cắn chặt vành môi cho con tim thổn thức, đã lau khô được dòng suối lệ bên xác con lạnh giá, không một lời kêu than oán trách. Im lặng và im lặng. Xin vâng và xin vâng.

Lạy Chúa, cho đến lúc trút hơi thở cuối cùng, Chúa vẫn quên mình, quên đau khổ, quên cái chết mà không quên sứ vụ của mình là cứu chuộc nhân loại. Chúa vẫn còn nhìn đến lời van xin của kẻ trộm lành, vẫn xin tha cho những kẻ làm hại mình vì họ không biết việc họ làm, vẫn còn nhớ đến số phận trần thế của con người mà trời lại Mẹ Người cho nhân loại. Gặp phải khốn khổ trong cuộc sống, chưa có đức tin vững vàng, thiếu lòng trông cậy phó thác, con đã kêu ca oán trách là bị bỏ rơi, nghi ngờ lòng thương xót nhân hậu của Chúa. Cái chết của Chúa đã lôi con ra khỏi tay tử thần, đã đưa con từ cõi diệt vong lên cõi hằng sống, đã đưa con ra khỏi tình trạng làm tội lỗi để làm con Thiên Chúa. Thế mà trong thực tế, con lại cứ muốn bám víu lấy cái hư nát, cứ chạy theo những cái chóng qua, cứ ôm ấp những thứ mộng ảo. Dù cho thân xác con là hoa khô, hoa hậu, có là nghiêng nước nghiêng thành thì cũng phải trở về cát bụi. Con trau chuốt nó như sẽ tồn tại mãi ngàn năm. Con không biết dùng nó để làm sáng danh Chúa, mưu ích cho con người. Xin cho con nhận ra giá trị đích thực của con người con, của cuộc sống con. Núi Sọ một chiều hoàng hôn tím ngắt là mảng trời chết chóc, nhưng cũng từ đó mọc lên một bình minh hy vọng.

Lạy Mẹ Maria, nhờ hai tiếng xin vâng, Mẹ đã được cùng Con Mẹ gánh lấy nhiệm vụ cứu chuộc nhân loại. Xin Mẹ dạy con biết xin vâng để được đón nhận ơn cứu chuộc qua vòng tay âu yếm của Mẹ. Xin Mẹ ôm vào lòng những trẻ thơ còn thiếu ăn thiếu mặc trên thế giới, những mầm mống chưa kịp chào đời đã bị hủy diệt, những trẻ mồ côi vất vưởng trên đường phố. Xin Mẹ cũng nâng đỡ những người mẹ đang chịu những khổ tâm vì con cái. Xin Mẹ cất bớt thánh giá cho những ai đang vác nặng. Xin Mẹ cũng ôm con vào lòng và tha thứ mỗi lần con chết trong tội lỗi, mỗi lần con gục ngã theo đam mê vị kỷ, theo xác thịt yếu hèn. Có Mẹ đi bên con, cuộc đời con tràn hy vọng. Cuối con đường là Chân lý, là Ánh sáng. Vinh quang hạnh phúc có Mẹ và con.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng: Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

CHẶNG THỨ MƯỜI BỐN TÁNG XÁC ĐỨC KITÔ

Xướng: Lạy Đức Kitô, chúng con tôn thờ và chúc tụng Người.

Đáp: Vì đã dùng Thánh giá mà cứu chuộc thế gian.

*Người đã bị chôn cất giữa bọn ác ôn,
Bị mai táng với người giàu có, dù đã chẳng làm chi tàn bạo
Và miệng không hề nói chuyện điêu ngoa. [Is 53, 9]*

*Tâm hồn con mừng rỡ, và lòng dạ hân hoan,
Thân xác con cũng nghỉ ngơi an toàn.
Vì Chúa chẳng đành bỏ mặc con trong cõi âm ty,
Không để kẻ hiếu trung này hư nát trong phần mộ.
Chúa sẽ dạy con biết đường về cõi sống:
Trước Thánh Nhan, ôi vui sướng tràn trề,
Ở bên Ngài, hoan lạc chẳng hề vơi! [Tv 16, 9-11]*

*Anh em đã cùng được mai táng với Đức Kitô khi chịu phép rửa, lại cùng được trỗi dậy với Người, vì tin vào quyền năng của Thiên Chúa, Đấng làm cho Người trỗi dậy từ cõi chết.
[Cl 2, 12]*

Vậy khi cái thân phải hư nát này mặc lấy sự bất diệt, khi cái thân phải chết này mặc lấy sự bất tử, thì bấy giờ sẽ ứng nghiệm lời Kinh Thánh sau đây: Tử thần đã bị chôn vùi. Đây là giờ chiến thắng! Hỡi tử thần, đâu là chiến thắng của ngươi? Hỡi tử thần, đâu là nọc độc của

*người? Tử thần có nọc độc là vì tội lỗi, mà tội lỗi có mạnh cũng tại có Lễ Luật. Nhưng tạ ơn Thiên Chúa, vì Người đã cho chúng ta chiến thắng nhờ Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta.
[Cr 15, 54-57]*

Để cho đúng với số kiếp con người, Đức Kitô đã chấp nhận đau khổ thập giá, cái chết và nấm mồ. Nghĩ đến ngôi mộ của Chúa, con nghĩ đến số phận và giây phút kết thúc cuộc đời con. Con không biết số kiếp ấy ngày giờ nào sẽ đến với con. Người ta gọi đó là nơi an nghỉ cuối cùng. Phải chăng đó chỉ là nơi chôn cất một tấm thân mục nát cùng năm tháng! Một nơi bình đẳng chẳng còn đố kỵ hơn thua, một cõi hư vô chẳng còn mưu đồ tranh chấp. Nơi đó chẳng còn quyền quý cao sang, chẳng còn danh vọng bạc tiền. Dù cho người ta nhọc công đi tìm một thứ thuốc trường sinh bất tử, thì đó vẫn mãi là số kiếp con người. Và Chúa đã đi vào đó cho trọn số kiếp ấy.

Bằng thánh giá, Chúa đã thánh hoá đau khổ; bằng cái chết, Người đã chiến thắng sự chết; và bằng nấm mồ, Người đã mở cửa cõi âm ty. Ngày con lãnh nhận Phép Rửa, con đã một lần cùng chết và mai táng với Chúa, và con đã được trỗi dậy khỏi cõi chết vì con đã tin vào Chúa. Nhưng lần trỗi dậy ấy đã không còn nguyên vẹn. Với thời gian và cuộc sống con đã đánh mất lần phục sinh ấy và lại tiếp tục đi vào cõi chết. Cuộc mai táng của Chúa là một lời cảnh tỉnh cho cuộc sống của con. Rồi một ngày con cũng sẽ đi vào nấm mồ của sự hủy diệt. Con phải mai táng con người xác thịt của con bây giờ và nuôi dưỡng con người đức tin cho ngày sau. Và với con người đức tin vững mạnh, con sẽ không còn sợ bất cứ điều gì cản trở, hủy diệt con trên con đường đi về với Chúa. Thánh giá, cuộc tử nạn của Chúa là con đường hy vọng của con.

Con đã được tái sinh trong phép Rửa. Cuộc tái sinh không vuông tròn. Nếu không có cái chết và sự phục sinh của Chúa, thì đời con thành phi lý, vô nghĩa với nấm mồ chôn. Nếu cái chết và việc mai táng Chúa trong mồ không có sự phục sinh, thì “ chúng ta cứ ăn uống đi, vì ngày mai chúng ta sẽ chết.” [1 Cor 15, 32]. Trong con, có con người adam và con người thần khí, con người sinh vật và con người có thần khí ban sự sống. “Loài xuất hiện trước không phải là loài có thần khí, nhưng là loài có sinh khí; loài có thần khí chỉ xuất hiện sau đó. Người thứ nhất bởi đất mà ra thì thuộc về đất; còn người thứ hai thì từ trời mà đến.” [1 Cor 15, 46-47]. Cái chết và sự phục sinh của Chúa đã cho con thấy: “Gieo xuống thì hư nát, mà trỗi dậy thì bất diệt; gieo xuống thì hèn hạ, mà trỗi dậy thì vinh quang; gieo xuống thì yếu đuối, mà trỗi dậy thì mạnh mẽ; gieo xuống là thân thể có sinh khí, mà trỗi dậy là thân thể có thần khí.” [1 Cor 15, 42] “Không phải tất cả chúng ta sẽ chết, nhưng tất cả chúng ta sẽ được biến đổi trong một giây lát.” [1 Cor 15, 51]; vì “cái thân phải hư nát này sẽ mặc lấy sự bất diệt; và cái thân phải chết này sẽ mặc lấy sự bất tử.” [1 Cor 15, 53]

Lạy Chúa, đứng bên mộ Chúa, con nghĩ đến phần mộ của con. Trong cung lòng mẹ, con tìm được nguồn sống; trong đáy mộ phần, con đón nhận sự hư không. Khởi lòng mẹ, hít thở và con sống; thoát cuộc đời, tắt thở và con chết. Mở mắt chào đời, chung tiếng khóc; nhắm mắt xuôi tay, nấc hụt hơi. Chỉ khoảng thời gian sống là giá trị. Mỗi người một cách và mỗi người một trách nhiệm. Xin cho con luôn hướng về ánh sáng phục sinh ở nơi phần mộ của

cuộc đời con. Xin nuôi dưỡng ngọn lửa đức tin từ ngày lãnh phép Thánh Tẩy để con không phải đi trong tăm tối ngày con bước xuống nấm mồ. Xin đừng để con lại sa vào nanh vuốt tử thần với những đam mê khát vọng chóng qua. Xin cho con biết bám chặt vào thánh giá Chúa vào giờ sau hết của cuộc đời con để con được cùng với Chúa về chốn vĩnh hằng vinh quang.

Lạy Mẹ Maria, xin ở với con vào giờ sau hết của cuộc đời con. Xin nhận cuộc đời con vào lòng Mẹ như Mẹ đã ẵm lấy xác của Đức Kitô vào giờ sau hết. Xin cho con học được gương của Mẹ là thi hành thánh ý Chúa hằng ngày, và biết chết đi cho những ý riêng vị kỷ đem con đến chỗ hủy diệt. Xin đừng để con bước đi một mình trong bóng tối sự chết. Mẹ là nguồn hy vọng, cây trôn của cuộc đời con.

Đọc một kinh Lạy Cha, một kinh mừng, một kinh Sáng danh.

Xướng : Lạy Chúa, xin thương xót chúng con.

Đáp: Xin thương xót chúng con.

California, 01/11/02-13/01/03

**CON ĐƯỜNG DẪN ĐẾN HẠNH PHÚC
CỦA NGƯỜI LƯỜI**

**THE LAZY PERSON'S GUIDE
TO HAPPINESS**

(ERNIE J. ZELINSKI)

**CON ĐƯỜNG DẪN ĐẾN HẠNH PHÚC
CỦA NGƯỜI LƯỜI**

**THE LAZY PERSON'S GUIDE
TO HAPPINESS**

(ERNIE J. ZELINSKI)